

Sygn. akt VII Pa 100/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Małgorzata Kowalska

Sędziowie: SO Grażyna Cichosz (spr.),

SR del do SO Irena Grymuza

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2016 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...)

o odszkodowanie

na skutek apelacji złożonej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 6 czerwca 2012 roku, sygn. VII P 540/12

postanawia:

I. uchylić zaskarżony wyrok w punkcie I i umorzyć postępowanie;

II. nie obciążać powódki kosztami postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VII Pa 100/14

UZASADNIENIE

J. S. pozwem z dnia 6 lipca 2011 roku wniosła o zasądzenie od(...) na swoją rzecz kwoty 13 884,04 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wezwania pozwanego do zapłaty żądanej kwoty.

Pismem procesowym z dnia 24 maja 2012 roku powódka rozszerzyła powództwo o kwotę 7 625,84 zł, wnosząc o łączne zasądzenie kwoty 21 509,88 zł z ustawowymi odsetkami.

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2012 roku sygn. akt VII P 540/12 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 21 509,88 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 13 884,04 zł od dnia 15 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty i od kwoty 7 25,84 zł od dnia 25 maja 2012 roku do dnia zapłaty, wyrokowi w punkcie I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 10 169,16 zł, zaś koszty procesu wzajemnie zniósł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości.

Wyrokiem z dnia 6 marca 2013 roku sygn. akt VII Pa 2/13 Sąd Okręgowy w Lublinie apelację oddalił.

Od powyższego wyroku pozwany wniósł skargę kasacyjną, która skutkowałą jego uchyleniem i przekazaniem sprawy Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego (k. 323).

Postanowieniem z dnia 29 października 2014 roku Sąd Okręgowy zawiesił postępowanie na podstawie art. 177 1 pkt 1 k.p.c. do czasu rozpoznania sprawy zawisłej przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt III PK 107/14 (k. 342, 344).

Pismem procesowym z dnia 27 stycznia 2016 roku powódka cofnęła pozew w sprawie, zrzekając się roszczenia i wnosząc o umorzenie postępowania (k. 362).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Wedle art. 386 §3 k.p.c. jeżeli pozew ulega odrzuceniu albo zachodzi podstawa do umorzenia postępowania, sąd drugiej instancji uchyla wyrok oraz odrzuca pozew lub umarza postępowanie.

Zgodnie z art. 203 § 1 i 4 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego jeżeli jest połączony ze zrzeczeniem się roszczenia, aż do wydania wyroku, jeżeli nie jest to sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego ani nie zmierza do obejścia prawa. Z kolei przepis art. 355 § 1 i 2 k.p.c. stanowi, że sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew w piśmie procesowym albo, gdy strony zawarły ugodę przed mediatorem, którą zatwierdził sąd. Ponadto wedle art. 469 k.p.c. Sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego.

Okoliczności niniejszej sprawy przemawiają za wnioskiem, że cofnięcie pozwu przez powódkę nie narusza słusznego interesu pracownika. Cofnięcie nie jest również sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego ani nie zmierza do obejścia prawa.

Zaskarżony wyrok należało zatem uchylić a postępowanie umorzyć po myśli art. 386 §3 k.p.c.

Sąd na zasadzie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania powódki kosztami postępowania apelacyjnego. W ocenie Sądu ze względu na zawilość i precedensowy charakter sprawy, istniały racjonalne podstawy, które wzbudziły u powódki przekonanie o zasadności dochodzonego roszczenia bowiem w analogicznych sprawach zapadłych przed Sądem Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie i Sądem Okręgowym w Lublinie (sygn. akt VII Pa 2/13), zapadły orzeczenia korzystne dla powodów (pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z dnia 7 grudnia 2011 roku – CZ 105/11).

Z tego względu Sąd na podstawie art. 386 §3 k.p.c. w zw. z art. 355 §1 k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.